

Ko smo se v jutro (27. julija) bližali mestu, je bilo zavito v meglo, iz katere je rosilo počasi, toda vztrajno, „po vrvi“. Blücherjev top je naš prihod naznanjal Bergencem, godci pa so stopili pod streho in zagodli norveško narodno himno, ki se končuje z besedami:

Ja, vi elsker dette la det
Som det stiger frem,
Furet veirbidt over vandet
Med de tusind hjem!
Elsker, elsker det og tänker
Paa vor far og mor,
Og den saganat, som sänker
Drömme paa vor jor!

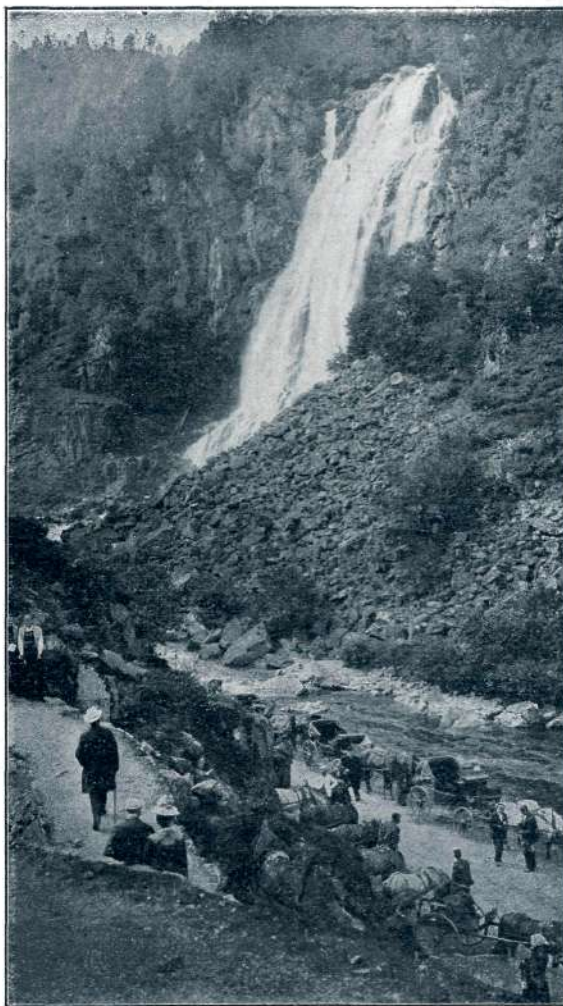
Prosto prestavljeno: „Da, mi ljubimo to deželo, s skalnimi pečinami vred, ki se dviga iznad morja s tisoč domovi! Ljubimo, ljubimo jo in mislimo na svojega očeta in svojo mater; bajna noč naj pa polaga naše sanje v našo zemljo!“ (t. j. nikdar ne nehamo misliti na svoj rod in na svojo domovino).

Ko smo izstopili na kamnitem nasipu, nas je že pričakovala bergenska mladina in mnogo radovednežev. Kakor so v starih časih hudodelce razstavljali na sramotnem odru, da so jih mimoidoči ogledovali ter se norčevali iz njih, tako so tudi nas domačini natanko premotri, da so se posmehovali, če so zapazili kaj nenavadnega. Ne daleč odtod so nas čakali vozovi. Potni maršal nam je naročil, naj si dopoldan zunaj mesta ogledamo staro leseno cerkev. Toda samo petnajst izletnikov nas je šlo gledat to znamenitost. Vozil sem se s poljskim časnikařem Najmskim iz Varšave in njegovo gospo, ki sta lomila slabo nemščino. Kot Slovani smo se takoj prijaznili; povedala sta mi mnogo koristnega iz Rusije, zanimala sta se pa tudi za nas Slovence. Ker je dvojica najbrž vse spravila v liste, — stari je marsikaj zapisal v beležnico, — sem naše kulturne razmere hvalil na vse pretege.

Vozili smo se dobro uro. Onkraj mesta ropočejo velike tovarne; malo dalje so sezidali lepo število vil in gradičev; drdrali smo ob ribnikih in čednih vrtovih, po dolgih drevoredih, med njivami, ob gozdičih in travnikih. Slednjič se ustavi kočija pred vrtno ograjo. Mimo lepih nasadov zavijemo v smrekov gozdič, stopimo vrh malega griča in stojimo pred starodavno leseno cerkvijo posebne vrste. Zgradili so jo v XIII. stoletju, zato je les že ves začrnel. Cerkev je podobna kitajski pagodi, ima tri odstavke in tri strehe, visok stolpič, ob tleh pa kroginkrog široko stebrovje. Največja posebnost je ta, da nima nikakega železja razen ključavnice. Odznotraj je prav temna, ker nima oken. Razsvetljevali so jo s svečami, ki so gorele na oltarju med službo božjo. Ohranile so se tudi še stare, zelo preproste lesene po-

dobe in kipi. Take cerkve se imenujejo stavekirke; nekdam jih je bilo na Norveškem 700, zdaj jih je samo še krog 20.

Pri kosilu je vrelo kot v uljnaku. Oni turisti, ki so nas zapustili v Stalheimu, so se opoldan vrnili z železnico ter so nam pripovedovali svoje dogodke. Iz mesta so nam poslali vso pošto: nebroj pisem in najnovejše časopise. Potniki so si pripovedovali domače novice, politizirali, kritikovali ter zabavljali čez vse.

NA POTI V STALHEIM

Popoldan sem si ogledoval mesto, seveda z dežnikom v roki. Ima sicer še nekaj starih mestnih delov z ozkimi ulicami, slabim tlakom in lesenimi hišami; novi mestni deli so pa jako čedni, ulice široke, poslopja zidana; po postavi je prepovedano, graditi nove lesene hiše. Med drugimi stavbami se odlikujejo: narodno gledišče („den nationale scene“), pošta, borza, banka, tehnika, zvezdarna in več muzejev. Tudi cerkva je nekaj prav lepih. Po mestu vozi električni tramvaj. Izmed spomenikov si vsakdo najbolj